

UZASADNIENIE

Powód M. C. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia za cierpienia związane z dalszymi skutkami wypadku z 12 listopada 2013 roku, polegającymi na leczeniu operacyjnym przepukliny brzusznej 22 stycznia 2019 roku.

Strona pozwana wniosła o odrzucenie pozwu ewentualnie oddalenie powództwa w całości i przyznanie zwrotu kosztów procesu. Podniosła powagę rzeczy osądzonej uregulowaną w art. 199 par. 1 pkt. 2 k.p.c. oraz wskazała, że w sprawie (...) Sąd Okręgowy w ŚWIDNICY zasądził na rzecz powoda kwotę 37 000 zł za skutki wypadku z 12 listopada 2013 roku, mając na uwadze fakt, że strona pozwana przyznała powodowi w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego kwotę 43 000 zł- zatem łącznie wypłaciła powodowi 80 000 zł.

Strona pozwana wskazała, że zgodnie z regułą z art. 6 k.c. powód nie wykazał nowej krzywdy, która uzasadniałaby zasądzenie dalszego zadośćuczynienia i nie przedłożył dokumentacji wskazującej, by dalsze leczenie miało związek z następstwami wypadku. Nadto decyzją z dnia 10 czerwca 2019 roku strona pozwana zwróciła powodowi koszty leczenia w kwocie 184, 59 zł dotyczące faktury (...) i 200 zł tytułem przejazdu do placówek medycznych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. C. został poszkodowany w wypadku komunikacyjnym z 12 listopada 2013 roku. Sprawca ubezpieczony był w (...) S.A. Na podstawie wyroku Sadu Okręgowego w Świdnicy z 17 lutego 2017 roku powodowi zasądzono kwotę 37 000 zł tytułem zadośćuczynienia, a strona pozwana wypłaciła 43 000 zł. Łącznie powód otrzymał tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku 80 000 zł od strony pozwanej.

/ bezsporne/

W grudniu 2018 roku z powodu silnych bólów związanych ze zrostami przepuklinowymi, po operacji wykonanej w 2015 roku, powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, oczekując na termin operacji. Operację wyznaczono na 21 stycznia 2019 roku. Przez cały czas oczekiwania, około 2 miesięcy powód cierpiał na silne bóle brzucha. Po operacji przebywał 6 dni w szpitalu.

Na skutek wypadku powodowi usunięto część jelit, nosił pas brzuszny pooperacyjny, co utrudniało schyłanie się i podnoszenie. Powód musi być na diecie przez cały czas od chwili wypadku.

Powód od wypadku nie pali, nie pije alkoholu, ma wszczepioną siatkę dla wzmocnienia więzadeł. Od wypadku do chwili obecnej cierpi na stałe biegunki. Musi zawsze być w pobliżu toalety i pilnować tego nawet w pracy. Jest to poważne ograniczenie życiowe. W pracy odżywia się w związku z tym symbolicznie, raczej chodzi głodny. Przed wypadkiem był zdrowy i nie był nigdy w szpitalu. Operacja była ciężka i długotrwała, jej przyczyna były zaburzenia, resekcja jelit, które zagrażały życiu powoda.

Z powodu zwolnień lekarskich pracodawca wypowiedział powodowi umowę o pracę. Następnie powód został ponownie przyjęty do pracy. Powód utrzymuje rodzinę – żonę i 15 letnią córkę.

Dowód: przesłuchanie powoda K- 82

Wyrok K- 4-6

Karty informacyjna leczenia szpitalnego - K- 7, 8, 9

Wynik badania K- 10

Skierowanie K- 16

Wypowiedzenie K- 17

Zaświadczenie o zatrudnieniu K- 18

Zaświadczenia o zasiłkach K- 19, pit k- 20-21

Jak ustalił, powołany przez Sąd biegły dr nauk medycznych K. L., specjalista chorób wewnętrznych, gastroenterolog, specjalista farmakologii klinicznej – leczenie operacyjne powoda (uwolnienie zrostów, zaopatrzenie przepukliny brzusznej i rozejścia mięśni prostych brzucha w dniu 22 stycznia 2019 roku), pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z leczeniem operacyjny urazu jamy brzusznej z listopada 2013 roku. Są to typowe powikłania leczenia operacyjnego w zakresie jamy brzusznej. U powoda nigdy nie rozpoznano innych chorób, które mogłyby spowodować zrosty otrzewnowe i nawrotność przepukliny.

Dowód: opinia biegłego K- 64

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w części, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłego, przesłuchania powoda, dokumentacji medycznej. Na podstawie przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Katalog wypadków, w których można żądać zadośćuczynienia określa przepis art. 444 § 1 k.c. stanowiąc, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.p.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Sprawą sporną była wysokość żądania, a także możliwość zgłoszenia żądania.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że wypłacone już powodowi zadośćuczynienie, na które składa się kwota wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego oraz zasądzona przez Sąd Okręgowy- łącznie 80 000 zł nie uwzględnia nowej krzywdy, która uzasadnia zasądzenie dalszego zadośćuczynienia, na co wskazuje dokumentacja medyczna i opinia powołanego biegłego.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, powód przedłożył dokumentacji wskazującą, że dalsze leczenie miało związek z następstwami wypadku, a powołany biegły, dr nauk medycznych K. L., specjalista chorób wewnętrznych, gastroenterolog, specjalista farmakologii klinicznej, w opinii z dnia 25 listopada 2019 roku, stwierdził, że leczenie operacyjne powoda (uwolnienie zrostów, zaopatrzenie przepukliny brzusznej i rozejścia mięśni prostych brzucha w dniu 22 stycznia 2019 roku), pozostaje w związku przyczynowo- skutkowym z leczeniem operacyjny urazu jamy brzusznej z listopada 2013 roku. Zdaniem biegłego są to typowe powikłania leczenia operacyjnego w zakresie jamy brzusznej, a u powoda nigdy nie rozpoznano innych chorób, które mogłyby spowodować zrosty otrzewnowe i nawrotność przepukliny.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, w wyroku z dnia 12 września 2002 r., wydanym w sprawie IV CKN 1266/00 (LEX nr 80272) rozważając wysokość w jakiej winno być zadośćuczynienie wypłacone, należy rozważać każdy przypadek indywidualnie, ponieważ określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron.

O charakterze, jaki ma spełniać zadośćuczynienie wypowiedział się Sąd Najwyższy także w wyroku z dnia 3 lutego 2000 r. wydanym w sprawie I CKN 969/98 (LEX 50824), stwierdzając, że zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd ma dosyć szeroką swobodę w tej kwestii. Zdaniem Sądu przyznane zadośćuczynienie w połączeniu z otrzymanym już, jest adekwatne do stopnia cierpień zarówno fizycznych jak i psychicznych jakich w wyniku wypadku doznał powód i związanych z dalszymi, nowymi skutkami wypadku i leczeniem.

Sąd uwzględnił przede wszystkim długotrwałość cierpień powoda, który po upływie 6 lat, nadal odczuwa bóle brzucha, jest na diecie, cierpi z powodu dokuczliwych biegunek i narażony był na kolejną operację, która miała miejsce 22 stycznia 2019 roku.

Sąd miał na względzie utratę możliwości normalnego funkcjonowania przez powoda, 2 miesięczne cierpienia przed operacją, cierpienia związane z kolejną operacją i pobytem w szpitalu, a także okoliczność, że powód w pracy właściwie unika jedzenia i chodzi głodny, by ograniczyć wizyty w toalecie

Sąd uwzględnił także poczucie krzywdy i stres powoda związane z czasowym pozostawaniem bez pracy, wypowiedzeniem umowy o pracę w dniu 3 czerwca 2019 roku, związanym ze zwolnieniami lekarskimi.

Te właśnie skutki wypadku stanowią krzywdę wymagającą kompensaty w postaci dalszego zadośćuczynienia, jako nowe skutki wypadku.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli przepisu art. 100 § 1 k.p.c.